

ΑΠΟΘΗΚΗ

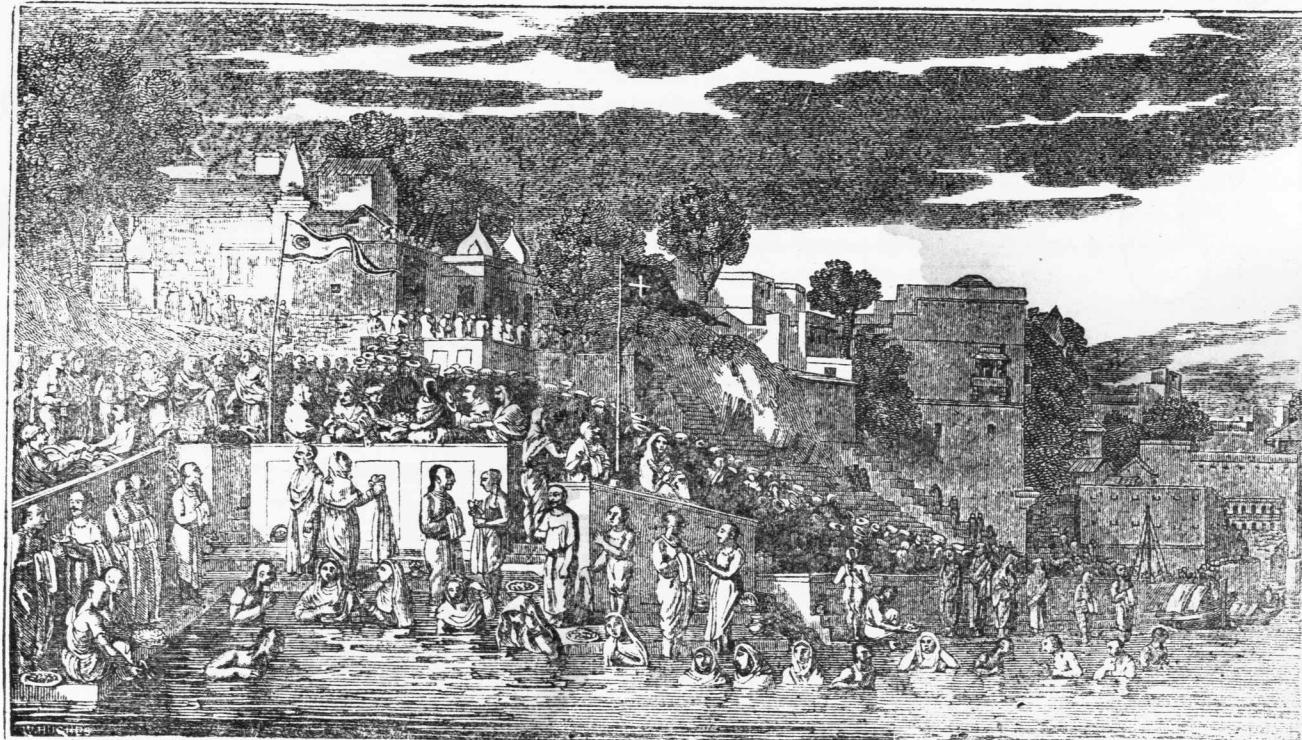
ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1842.]

[ΑΡΙΘ. 72]

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΝ Τῷ ΠΟΤΑΜῷ ΓΑΓΓΗ.

Ίνδοι λουμένοι ἐν τῷ ποταμῷ Γάγγη.

Τὸ πλείστον μέρος τῶν ἔκατὸν πεντήκοντα ἔκατομ-
μωρίων τοῦ ἐν Ἰνδίᾳ κατοικοῦντος λαοῦ εἶναι εἰδώ-
λολάτραι· τὰ δὲ τῆς λατρείας αὐτῶν ἀντικείμενα
εἶναι σχεδὸν ἀναρθρίμητα. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ
ποταμοί, καὶ μάλιστα ὁ Γάγγης, λογιζόμενος εἰς
τῶν ἱερώτατων. Εἰς τινὰς καὶ χαρούς τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ
εἰς ἴδιαιτέρους τόπους ἐπὶ τοῦ Γάγγου, προστρέχουσι
σωρηδὸν οἱ δεισιδαίμονες, ἀπὸ πλησίον καὶ ἀπὸ μα-
κρὰν, διὰ νὰ λατρεύσωσι τὴν νομίζουμένην θεὰν τοῦ
ποταμοῦ, καὶ νὰ λουσθῶσιν εἰς τὰ ὅδατά του.

Ἡ ἄνωθεν εἰκονογραφία παριστάνει λουομένους
Ίνδούς. Οἱ ἑντὸς τοῦ ὅδατος καὶ οἱ πλησίον αὐτοῦ
εἶναι οἱ εὐλαβεῖς, ἡ μᾶλλον οἱ δεισιδαίμονες, καὶ οἱ
Βορχχμᾶνες, ἡ Ἱερεῖς, οἵτινες βοηθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν
λατρείαν των. Τὰ τῆδε χάκεισε βλεπόμενα πινάκια

καὶ καλάθια περιέχουν διπώρας, ἀνθη, κλπ., ἀτινα
προσφέρονται εἰς τὴν θεάν. Αἱ οἰκοδομαὶ εἶναι μέ-
ρος τῆς πόλεως Βεναρὲς, ἢτις θεωρεῖται ως ἐκ τῶν
ἀγιωτάτων ἐν Ἰνδίᾳ τόπων, μολονότι ἀρχοντεῖ ἀπὸ
κακοθείαν διδάσκεται δὲ καὶ πείθεται ὁ πεπλα-
νημένος λαός, διὰ λουόμενος ἐν τῷ Γάγγῃ κατὰ τὸ
μέρος τοῦτο, καὶ μάλιστα εἰς μερικὰς ὥρας τοῦ ἐνι-
αυτοῦ, πράττει ἔργον θεάρεστον, τὰ μέγιστα ἀγαθά
ἐφελκύον.

Τὰ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ βλεπόμενα πλήθη, ὅληγον
τι ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ, ἔρχονται ἡ νὰ λουσθῶσι καὶ
αὐτοὶ, ἡ νὰ ἰδωσιν ἄλλους λουομένους. "Οπου οἱ
ἄρχοντες εἶναι ἀπόκρημνοι, κατασκευάζονται κλίμακες,
ἄγουσαι κάτω εἰς τὸν ποταμὸν, ως φαντεῖται εἰς τὴν
Ζωγραφίαν. Λογίζεται δὲ πράξις ἀγιωτάτη καὶ θεά-

ρεστος νὰ κατασκευάσῃ τις μὲ δαπάνην αύτοῦ τοι-
αύτας κλίμακας πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ. Ἐνίστε
τόσον πολυπληθεῖς συρρέουσιν οἱ εὐλαβεῖς, καὶ τόσον
προθύμως δρμῶσιν εἰς τὰς κλίμακας, διὰ νὰ φθάσω-
σιν εἰς τὸν ποταμὸν κατά τινα νομιζομένην εύτυχη
στιγμὴν, ὥστε τὰ πάνδεινα ἀκολουθοῦσιν.

Ἐλές Χουρδουάρ, τόπον ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ Γάγγου,
παρέστη πρὸ τινῶν ἑτῶν φρικώδης σκηνὴ τοῦ εἰδούς
τούτου. Εἴς τινα μεγάλην πανήγυριν εἶγον συνα-
θροισθῆ πάμπολλοι τῶν τυφλῶν τούτων εἰδῶλοι λα-
τρῶν. Αἱ κλίμακες ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ εἶναι πολὺ¹
ἀπόκρημνοι· ἐνῷ δὲ σωρθῆσθαι κατέβαινεν αὐτάς ὁ λαός,
δύο συνοδίαι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀποκρήμνου κατα-
βάσεως ὥρμησαν αἰφνιδίως νὰ προπεράσωσιν ἡ μία
τὴν ἀλλην· τόσον δὲ σφοδρῶς ἔσπρωξαν τὰ πλήθη
τῶν καταβανόντων, ὥστε ἀπαντεῖς φρικτῶς συνεσω-
ρεύθησαν εἰς τὸν πυθμένα, πλησίον τοῦ ὄδατος. Ἡ
κλίμακις στενοῦται παραπολὺ πρὸς τὰ κάτω· δύον οἱ
ταλαιπωροὶ τόσον ἵσχυρῶς συνεθλίθησαν ἀπὸ τὸ ἐπι-
πεσὸν εἰς αὐτοὺς μέγα βάρος, ὥστε οἱ ἀγῶνες αὐτῶν
διόλου δὲν ἔχρησίμευον· τούναντίον, δύον ἡγωνίζοντο,
τόσον μᾶλλον περιεπλέκοντο τὰ μέλη των. Μάρτυς
αὐτόπτης τῆς φρικώδους ταύτης σκηνῆς λέγει τὰ
ἐπόμενα· — « Αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ μυγμοί των ἐσπά-
ρασσον τὴν καρδίαν μου· νὰ βοηθήσῃ τις ἡτον ἀδύ-
νατον· κατὰ διαφόρους τρόπους ἔζητησα ν' ἀπαλλά-
ξω τινάς· ἀλλὰ τὰ σώματα, τὰ σκέλη, καὶ οἱ βρα-
χίονες των ἡσαν τόσον ἐμπειριδεμένα, ὥστε οὐδὲν ἔνα
ἵσχυσα ν' ἀπαλλάξω. » Τοιουτοτρόπως ἀπέθανον ἐλε-
ινῶς τετρακόσιοι τριάκοντα.

Ἐλές τὴν εἰκονογραφίαν βλέπεις τινὰς τῶν Βραχ-
μάνων ἡ ιερέων, ἔχοντας τὰ πρόσωπα ἐστραμμένα
εἰς τοὺς προσκυνητάς. Οἱ ἀνδρες οὗτοι, ἀφοῦ λου-
σθῆ ὁ λαός, τελοῦσιν ἐπωδάς καὶ ιεροπραΐας, ἐπειτα
δέχονται τὰς προσφορὰς τῶν λατεῖνων, οἵτινες προσκυ-
νοῦσι τοὺς διαφόρους κατοίκους τῶν ὑδάτων — τοὺς
ἰχθύς, τὰς χελώνας, τοὺς βατοάργους, τοὺς ὄρεις, τὰς
βρέλλας, καὶ τοὺς κοχλίας, ἐλπίζοντες διὰ τῆς
βδελυρᾶς ταύτης εἰδῶλοι λατρείας θέλουν ἀξιωθῆ με-
γάλων ἀγαθῶν καὶ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὴν
μέλλουσαν ζωήν.

Τὰ ιερά βιβλία τῶν Ἰνδῶν διδάσκουν διτί· ἡ θέα,
τὸ δημοφα, ἡ ἡ ἀρὴ τοῦ Γάγγου, ἀραιεῖ πᾶν ἀμάρ-
τημα, δύον καὶ ἣν ἦναι βαρύ· διτὶ διεκλογιζόμενός
τις περὶ τοῦ Γάγγου, ἐνῷ εὔρισκεται μακρὰν αὐτοῦ,
καθοιζεται ἀπὸ τὰ μισμάτα τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ'
διτὶ λουσμένος εἰς τὸν Γάγγην ἀξιοῦται ἀγαθῶν, ἀτινα
ἡ φαντασία δυσκολεύεται νὰ συλλάβῃ. Εἴς ἐν τῶν
βιβλίων τούτων λέγεται, « Ὁ περὶ τοῦ Γάγγου διε-
λογιζόμενος, καὶ διτὶ μῆλα ἢ ἀπέγιη αὐτοῦ, ἀπαλ-
λάσσεται πάσης ἀμαρτίας, καὶ ἀξιοῦται τοῦ παρα-

δείσου· ἀν συλλογίζεται τις περὶ τοῦ Γάγγου κατὰ
τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἐμβάνει ἀναμφιβόλως εἰς τὸν
παράδεισον τοῦ Σιδᾶ. » Αν πορευόμενός τις νὰ λου-
σθῇ ἐν τῷ Γάγγῃ, ἀποθάνῃ καθ' ὅδὸν, θέλει ἀπο-
λαύσει τὰ αὐτὰ ἀγαθὰ, καὶ ὡς ἀν ἐλούσετο πραγμα-
τικῶς. »

Πρωὶ καὶ ἔσπερας ἐπισκέπτονται καὶ θεωροῦσι
τὸν ποταμὸν τοῦτον οἱ Ἰνδοί, ὥστε νὰ ἔξαλειψθωσιν
αἱ ἀμαρτίαι τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας· λαθενεῖς ὄντες,
χρίουσι τὸ σῶμα μὲ τὴν λάσπην του, καὶ μένουσιν,
ἔλοκληρον ἴσως μῆνα, πλησίον τοῦ ποταμοῦ· φυσικῶ
δὲ τῷ λόγῳ ἀλλοι ἀναλαμβάνουσι, καὶ ἀλλοι ἀπο-
θνήσκουσιν· Ἰνδός τις λέγει διτὶ· οἱ μὲν ἔχοντες στα-
θερὰν πίστιν καὶ ἀκλόνητον πεποθήσιν ἀναλαμβά-
νουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ ἀπόλλυνται.

Αν τις ἀποθάνῃ ἐν τῷ οἰκῳ αὐτοῦ, καὶ ὅγις ἐπὶ²
τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, λογίζεται μέγα δυστύχημα,
καθότι γάνει οὕτω τὴν ἀντίληψιν τῆς θεᾶς εἰς τὰς
τελευταίας στιγμάς του. Αν δέ τις ἐκ προαιρέσεως
ἀποθάνῃ εἰς τὸν οἰκόν του, ἀτιμία καὶ ὄνειδος περι-
καλύπτουσι τὸ ὄνομά του. Ἡ διαγωγὴ ἔργοντός
τινος, ἀποθανόντος εἰς τὸν κοιτῶνά του περὶ τὸ 1800,
ἀναφέρεται εἰσέτι ὡς ἐπονείδιστος, ἐπειδὴ δὲν ἔστερξε
νὰ μετακομισθῇ εἰς τὸν ποταμὸν ποὺν τοῦ θανάτου.

Τὰ νεκρὰ σώματα, μεταφερόμενα ὑπὸ τῶν συγ-
γενῶν, καίονται πλησίον τοῦ ποταμοῦ· δύον δὲ ἦναι
ἀδύνατον νὰ μεταφερθῇ ὅλον τὸ σῶμα, φέρουσι πολ-
λάκις ἐν μόνον κόσκουαλον καὶ ρίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὸν
ποταμὸν, μὲ τὴν ἐλπίδα διτὶ ἡ ψυχὴ τοῦ τεθύνηκότος
θέλει λάβει βοήθειαν τοιουτοτρόπως. Πολλοὶ, ὅταν
οἱ συγγενεῖς αὐτῶν ἀποθάνωσι μακρὰν τοῦ ποταμοῦ,
φυλάττουσιν ἐν δοστοῦν ἔξεπιτηδεῖς καθ' ὅν καιρὸν καί-
ουσι τὰ σώματά των. Τινὲς μάλιστα καὶ πνήγονται
εἰς τὸν Γάγγην, μὴ ἀμετίσχλοντες διτὶ πάραυτα θέ-
λουν ἀναβῆν εἰς τοὺς οὐρανούς. Καὶ τὴν ἰδέαν ταύ-
την ἐνθαρρύνουσι τὰ ιερά βιβλία των! Ἐν αὐτῶν
λέγει διτὶ, ἐάν τις ἀπαρνηθῇ τὴν ζωὴν ἐν τῷ Γάγγῃ,
εἴτε καθ' ἥν στιγμὴν προσεύξεται ὑπέρ τινος ιδίαιτερου
ἀγαθοῦ, εἴτε κατὰ συμβεβήκοτος, εἴτε ἐν ταῖς
φρεσὶν αὐτοῦ εἴτε ἔξι ψυχαρίσιον, θέλει ἀπολαύσει τὴν
μεγίστην εὐδαιμονίαν.

Τοικύτα εἶναι τὰ γελοιώδη μὲν, κακοήθη δὲ καὶ
ὅλεθρια φρονήματα, τὰ κοινῶς ἐπικρατοῦντα περὶ τῆς
δυνάμεως τοῦ Γάγγου. Τοιουτοτρόπως τὸ ἔκτημό-
ριον τοῦ ἀνθρώπινου γένους γλευάζονται καὶ ἀπατῶν-
ται πρὸς ὅφελος ὀλίγων πανούργων. Πάξ δὲ εἰλι-
κοινής Χριστιανὸς πρέπει νὰ λυπηται ἐκ βάθους ψυχῆς,
θεωρῶν τὰ ἐλεεινὰ ἀποτελέσματα τῆς δεισιδαιμονίας
ταύτης. Εξαιρέσει τῶν ιερῶν ἐκείνων βιβλίων τῆς
Ἰνδίας, αἵτινες προτρέπουσι τὰς γῆρας νὰ καίωνται
ζῶσαι, ἀλλοι συγγραφεῖς δὲν παρήγαγον τοσαύτην

ταλαιπωρίαν, δόσην οι ποιήσαντες τὸν Γάγγην ἵερὸν ποταμὸν. Χιλιάδες καὶ μυριάδες τοῦ λαοῦ παρατοῦσι τὰς οἰκίας καὶ τὰ εἰρηνικὰ ἔργα τῶν, δίς η τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, πρὸς ἐπίσκεψιν διαφόρων ἀγίων τόπων τοῦ ποταμοῦ τούτου, χάνοντες τὸν καιρὸν, καὶ διπανῶντες τὰ ἀργύρια τῶν εἰς προσφορὰς καὶ ἀναθήματα. Δαπανηρὰς ὁδοιπορίας ἐπιχειρίζονται πάμπολοι διὰ ν' ἀπολάβωσι τὸ ὄδωρο τοῦ ποταμοῦ τούτου, η διὰ νὰ μεταφέρωσι τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀποθηνήσκοντας, τοὺς τεθνηκότας, η τὰ δυτά τῶν τεθνήκτων, εἰς τὰς ὅχθους του. Τινὲς ὁδεύουσι δύο καὶ τρεῖς μῆνας χάριν τῶν ὑδάτων τοῦ Γάγγου, καὶ πολλαὶ χιλιάδες ἀποθηνήσκουν, ἀπὸ δυσεντερίαν καὶ ἔνδειαν, εἰς τὰς ὁδοιπορίας ταῦτας. Πόσα ὑποφέρουν οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἀποθηνήσκοντες, ἐκτιθέμενοι ὑπαίθριοι εἰς τὰς δυσκρατίας τῆς ἀτμοσφαίρας ἐπὶ τῶν ὅχθων τοῦ ποταμοῦ, καὶ πνιγόμενοι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Ἐν βραχυλογίᾳ, μόνον οἱ ὄφθαλμοι τοῦ τὰ πάντα Ἐφορῶντος ἐμποροῦν νὰ ἔδωσιν ὅλα τὰ σκληρὰ καὶ βρελυρὰ τὰ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν τοῦτον πραττόμενα· καὶ μόνον η ἡμέρα τῆς κρίσεως δύναται νὰ ἔξελέγῃ ὅλα τὰ σκότια ταῦτα ἔργα. Τότε δὲ καὶ οἱ Βραχυλαῖνες αὐτοὶ θέλουν ἰδεῖν, ὅτι η θεά τοῦ Γάγγου ὅχι μόνον δὲν ἔξηλειψε τὰς ἀμαρτίας τῶν λατρευτῶν της, ἀλλὰ καὶ μυριάκις ἐπηγέρησεν αὐτάς.

Η ΠΟΛΙΣ NANKIN.

Η NANKIN εἶναι πόλις τῆς Κίνας, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὅχθης τοῦ ποταμοῦ Υαντσῆ-κιάγγη, πλησίου 32° Β. πλάτους καὶ 117° Α. μήκους, καὶ περὶ τὰ 120 μίλια ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἡτο δὲ πρωτεύουσα τῆς Κινικῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τοῦ τέλους τῆς δεκάτης τρίτης ἐκατονταετηρίδος, καὶ κατ' ἔκεινην τὴν ἐποχὴν η μεγίστη πόλις ἐπὶ τῆς σφαίρας. Πρὸς παρόστασιν τῆς τότε ἐκτάσεως αυτῆς, λέγουσι τὰ Κινικὰ ἴστορικὰ ὑπομνήματα ὅτι, ἀν δύο ἵππεῖς ἔξεχίνουν τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν αὐτὴν πύλην, καὶ ἔτρεχον πέριξ τῆς πόλεως κατ' ἐναντίας διευθύνσεις, δὲν ἦσελον συναπαντῆσθη πρὸ τῆς ἐσπέρας. Τοῦτο βέβαια εἶναι ὑπερβολή. "Οτε οἱ Ἰησουῖται κατεμέτρησαν τὴν πόλιν, διὰ νὰ κάμωσι σχέδιον αὐτῆς, εὑρῆκαν τὴν περιφέρειάν της σχεδὸν 20 μιλίων· τοῦτο δὲ ἀρκετὰ συμφωνεῖ μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀγγλου Ἐλλις, δοτις λογαριάζει τὸ μεταξὺ τῆς παραποταμίου πύλης καὶ τοῦ Φαρφουρίου Πύργου διάστημα ὡς ἐξ μίλια, καὶ λέγει ὅτι περιοχὴ τριάκοντα μιλίων ἦτο πεποικιλμένη μὲ δάση, οἴκους, κήπους, ἀγρούς, καὶ λόφους, καὶ περικεκλεισμένη ἐνός τοῦ ἔξωτερικοῦ τείχους, τὸ ὄποιον σχηματίζει ἀνώραλόν τι πολύγωνον. 'Αλλ' ὀλόκληρος η περιοχὴ αὐτη δὲν εἶναι κεκαλυμμένη ἀπὸ οἴκους ἐκτισμένους εἰς τακτικὰς ὁδούς· μόνον περὶ τὸ τεταρτημόριον αὐτῆς κα-

λύπτει τὴν σήμερον η πόλις, ητος κατέχει τὸ μέρος τὸ ἀπώτατον ἐκ τοῦ ποταμοῦ, περὶ τὰ ἐξ μίλια μακρὰν οὖσα τῶν ὅχθῶν του.

Ἡ πόλις αὕτη ἔχεις νὰ σμικρύνεται ὥποτε ὁ Κουβλάν Χὰν μετέφερε τὸν αὐτοκρατορικὸν Θρόνον εἰς τὸ Πεκίνον, ἔτε δὲ ταχύτερον, ὅτε τὰ ἐξ μεγάλα δικαστήρια, τὰ πρὸς καιρὸν ἐν Πεκίνῳ καὶ Νανκίν συνεδριάζοντα, προσεκολλήθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πεκίνου. Τούτου γενομένου, τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Νανκίν (ἡ νότιος αὐλὴ) μετεβλήθη εἰς τὸ Κιανίγγη-φοῦ, ὡς καὶ σήμερον ἔτι καλεῖται εἰς τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, μολονότι ὁ λαὸς ἔχει κοινοθύσι τὰ ὄνομάζωσιν αὐτὴν Νανκίν.

Ἡ σημερινὴ πόλις συνίσταται ἀπὸ τέσσαρας μεγάλας ὁδούς, παραλήλους, διατεμνομένας δὲ ὁρθογωνίως ὑπὸ μικροτέρων. Διὰ μιᾶς τῶν μεγαλητέρων ὁδῶν ῥέει στενὸν ποτάμιον, γεφυρωμένον ἐκ διαλειμμάτων. Αἱ ὁδοὶ δὲν εἶναι μὲν εὐρύχωροι, ἀλλὰ φαίνονται ὑπὲρ τὸ σύνηθες καθαρά. Τὸ ἐν τοῖς τείχεσι μέρος, δου ποτε μόνον καὶ δάση βαμβοκαλάμων εύρισκονται σήμερον, διατέμνεται εἰσέτι ἀπὸ λιθοστρώτους δρόμους. Ζεῦν καὶ δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς περιοχῆς ἥσταν ποτὲ οἰκοδομαὶ ἀνηγερμέναι.

Ἀπὸ τὰ κτίρια τῆς Νανκίν τὰ μόνα δι' ἀρχιτεκτονικὴν ἀξιοσημείωτα εἶναι τινὲς τῶν πυλώνων, καὶ ὁ περιβότος Φαρφουρίνος Πύργος, δοτις συμπεριλαμβάνεται εἰς ἓν τῶν ναῶν. Τὸ κτίριον τοῦτο εἶναι ὀχτάγωνον, καὶ ικανοῦ ὑψούς κατ' ἀναλογίαν τῆς βάσεως· διότι τὸ μὲν ὑψός εἶναι ὑπὲρ τοὺς 200 πόδας, ἐκάστη δὲ πλευρὰ τῆς βάσεως μόνον 40 ποδῶν. Σύγκειται δὲ ἀπὸ ἐννέα πατώματα, ὅλα ὑσούφη, πλὴν τοῦ κατωτάτου, τὸ ὅποιον εἶναι ὑπωσοῦν ὑψηλότερον τῶν ἄλλων. "Ἐκαστὸν πάτωμα σύγκειται ἀπὸ μίαν αἴθουσαν, μ' ἔξωγρα φημένην στέγην· ἐσωθεν κατὰ τοὺς τοίχους εἶναι τεθειμένα ἀγάλματα. "Ολον σχεδὸν τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι κεχρυσωμένον. Οἱ τοίχοι εἶναι κατεσκευασμένοι ἀπὸ λειοτάτην πέτραν, η πιθανώτερον ἀπὸ πλίνθους ἐκ λεπτῆς ἀργίλου, δεκτικὰς ἐντυπώσεων, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπ' αὐτῶν σχήματα. Κατὰ τὸ ἔξωθεν μέρος τοῦ τοίχου εἶναι λευκαῖ. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου πατώματος ἔχει πόδας τινὰς ὄροφη ἐκτισμένη κατὰ τὸν Κινικὸν τρόπον, ὑπ' αὐτὴν δὲ εἶναι πέρασμά τι κύκλω τοῦ πύργου. Εἰς τὰς ἔξεχούσας γωνίας τῶν ὄροφῶν τούτων κρέμανται μικροὶ κωδωνες, οἵτινες σημαίνουσι καὶ ὑπὸ τῆς ἔλαφοτάτης κηρυκούμενοι αἴρας. "Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου εἶναι κόσμημά τι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κάνου τῆς ἔλατης· λέγεται δὲ ὅτι εἶναι ὀλόχρυσον, ἀλλὰ πιστανὸν ὅτι εἶναι μόνον κεχρυσωμένον· στηρίζεται δ' ἀμέσως ἐπὶ ἀετώματος, καὶ ἔχει δακτυλίους τινὰς τριγύρω του. 'Ο πύργος οὗτος λέγουν ὅτι ἐκτίζετο δεκαενέα ἔτη, καὶ ὅτι δι' αὐτὸν ἔδαπανήθησαν 600,000 δίστηλα.

Ο πληθυσμὸς τῆς Νανκίν, δοτις λέγεται ὅτι ἀνεβαίνε ποτε εἰς τέσσαρα ἐκατομμύρια, πιθανὸν ὅτι κατέτησε τὴν σήμερον εἰς 800,000. "Εχει μ' ὅλον τοῦτο